

ע"פ 8871/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 8871/14 - א'

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיב:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב, ת"פ 47633-03-14, כב' השופט צ'
גורפינקל

בשם המבקש:

עו"ד שרון קינן

בשם המשיבה:

עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצועו של עונש מאסר בפועל בן 15 חודשים, שהושת על המבקש על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, ת"פ 47633-03-14 (כב' השופט צ' גורפינקל).

המבקש, יליד 1948, הורשע בביצוע מעשה מגונה באחייניתו, ילידת 1997. על פי כתב האישום המתוקן שבו הודה, בשנת 2012 עיסה את גבה מעל חולצתה, נשק לה בגבה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה ונגע בישבנה ללא הסכמתה החופשית. בשל מעשה זה הורשע בעבירה של מעשה מגונה בקטינה שלא מלאו לה 16 שנים, לפי סעיף

348(ב) בצירוף סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בית המשפט המחוזי גזר את דינו של המבקש והשית עליו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך של 20,000 ₪. המבקש הגיש ערעור על רכיב המאסר בפועל שבגזר הדין, ולצדו את הבקשה הנוכחית לעיכוב הביצוע.

2. בבקשה שלפניי מעלה הסנגור מספר טענות. טענתו המרכזית מבוססת על הערכת מסוכנות שנערכה למבקש, וכן על המלצת שירות המבחן בתסקיר. לטענתו, המסוכנות אשר יוחסה למבקש, לטווח הארוך, היא נמוכה. נטען כי מעטים המקרים שבהם מעריך המסוכנות מגיע להערכה כזו, כאשר בדרך כלל ההערכה הנמוכה היא מסוכנות "נמוכה-בינונית". בנוסף לכך, שירות המבחן המליץ על המשך שילובו בהליך טיפולי, ועל דחיית הדיון בעניין עונשו עד לאחר סיום הטיפול. במועד זה ניתן יהיה לבחון את מצבו ולגבש המלצה מתאימה. נוכח אלה ונוכח טענות נוספות שהעלה בערעור, קיים סיכוי ממשי לכך שערעורו על רכיב המאסר בפועל יתקבל. בשולי הדברים מצביע הוא על השיהוי בהגשת כתב האישום בעניינו. מנגד טענה באת-כוח המדינה, בדיון שנערך לפניי, כי יש לתת את הדעת על המתלוננת. לפי תסקיר נפגעי עבירה שנערך לה, הפגיעה בה אינה מבוטלת, ויתכן שכניסת המבקש למאסר תעזור לה לשקם את יחסיה עם משפחתה. עוד נטען כי סיכויי הערעור אינם גבוהים. בכל מקרה, כך נטען, גם אם הערעור יתקבל קשה לצפות שערכאת הערעור תסתפק בעונש מאסר בדמות עבודות שירות, דהיינו שהמערער לא ירצה עונש מאסר מאחורי סורג וברז.

3. לאחר ששקלתי היטב את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. בקשה לעיכוב ביצוע עונשו של מי שהורשע עד להכרעה בערעורו נבחנת על פי המבחנים שנקבעו בהרכב מורחב בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241, 277-282 (2000). בעניין זה נקבעו מספר כללים. ראשית, נקבע כי הכלל הוא ביצוע מידי של העונש. לצד זאת, במקרה הקונקרטי יש לשקול שני שיקולים עיקריים. האחד, האינטרס הציבורי בריצוי מידי של העונש ואמון הציבור במערכת אכיפת החוק. השני, שמירה על זכות הערעור של הנאשם על פסק דינו בפלילים, ובמיוחד יש לשמור על כך שלא יוצר מצב בו ריצוי העונש ייתר את הדיון בערעור.

מבחינת השיקולים המתחרים בהלכת שוורץ עולה כי אין זה מפתיע שלא ניתן לקבוע נוסחה "מתמטית" להכרעה בבקשות מעין אלה. השופט הדין בבקשה לעיכוב חייב, בין היתר, לערוך מעין הערכה ראשונית של סיכויי הערעור, עם כל המגבלות שבדבר. הלכת שוורץ הכירה היטב באילוצי זה, והדגישה כי אין צורך ב"סיכויים בולטים לזכות בערעור" או ב"עיוות דין בולט בפסק הדין המרשיע" בכדי לעכב ביצועו של עונש.

בעניינינו, דומני כי כוחם המצטבר של שישה נימוקים מטה את הכף לכיוון קבלת הבקשה. הראשון, שתקופת המאסר גבולית, גם לפי אמות המידה המדריכות את הפרקליטות בבקשות עיכוב ביצוע מסוג זה. השני, מדובר במעשה אחד, שאינו מצוי ברף העליון של ציר חומרת עבירות המין. השלישי, מעריך המסוכנות קבע כי מסוכנות המבקש לטווח הארוך היא נמוכה. רביעי, אין למבקש עבר פלילי. חמישי, קצין המבחן העריך בחיוב את סיכוייו לשיקום - תהליך שנמצא כבר באמצעו. שישי, גילו של המבקש ונסיבותיו האישיות. צא ולמד, אינני קובע מסמרות לגבי סיכויי הערעור, אך התמונה הכוללת והמצטברת מצדיקה את המסקנה כי נכון יהיה לעכב את ביצוע המאסר עד להכרעה בערעור במקרה זה. המשמעות היא כי בהתקיים רק אחד - או אפילו יותר מאחד - מן השיקולים שנמנו לבדו, תתכן תוצאה אחרת בהכרעה בבקשה.

בהגיעי למסקנה זו, אינני מתעלם מנקודת מבטה של המתלוננת. ניתן להבין כי מבחינתה מוטב שההליכים המשפטיים, לרבות הערעור, יסתיימו בהקדם האפשרי. בראייה זו רצוי, מבחינת השיקול של "סגירה" (closure), כי לכל הפחות עונש המאסר בפועל לא יעוכב. אך סבורני כי בנסיבות העניין, שיקול זה אינו גובר על הנימוקים לטובת קבלת הבקשה שהובאו לעיל. כדי להעניק משקל ממשי לשיקולי המתלוננת, יש לקבוע מועד לשמיעת הערעור כבר בשלב זה. עוד יובהר כי אחריותו של המערער למעשה איננה מושא הערעור. השאלה העומדת בלב הערעור היא מהו העונש שראוי לגזור עליו, ולא האם הוא ביצע את העבירה. אף לא הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים.

4. הבקשה מתקבלת. עונש המאסר בפועל מעוכב עד להכרעה בערעור, בהתאם לתנאים שנקבעו. המזכירות תקבע תיק זה לשמיעה בפני הרכב עד סוף יולי 2015.

ניתנה היום, י"ג בטבת התשע"ה (4.1.2015)

ש ו פ ט